

'Blij met onvolmaakte wet'

Drie gedreven voorvechters en ondertekenaars reageren. 'Wij zijn blij dat er een wet is. Ook al is ze niet perfect.'

SARA VANDEKERCKHOVE

Gerlant van Berlaer

Kinder- en spoedarts UZ Brussel, VUB

"Mensen vragen mij nu: 'Ben je blij?' Dat is een rare vraag. Alsof je blij kunt zijn over euthanasie voor minderjarigen. Het is niet dat zoiets in de toekomst aangenamer zal worden voor artsen. Het blijft een moeilijke kwestie waar je 's nachts van wakker ligt. Het zal correcter gebeuren. Dat is een stap in de goeie richting.

"In de praktijk verandert door de wet uiteraard niet zoveel. Het gebeurde nu al. Wat belangrijk is dat er een studiegroep zal komen die dat soort dingen kan opvolgen. Dat het open kan gebeuren, zonder dat iemand schrik moet hebben voor vervolging.

"Zelf ben ik daar nooit bang voor geweest. Ik had meer schrik dat de ouders in de problemen zouden komen, boven het immense verdriet dat die mensen moesten dragen. Of dat ze de publieke opinie over zich heen zouden krijgen. Voor mij speelde dat geen rol, zolang ik in de spiegel kon kijken en wist dat ik het beste deed voor mijn patiënt.

"De uitbreiding van de wet gaat alleen maar over wilsbekwame minderjarigen. Daarmee zijn niet alle problemen voor kinderartsen van de baan. Pasgeborenen, erg jonge kinderen, comateuze kinderen vallen buiten de wetgeving. Bij hen kan er geen sprake zijn van euthanasie, omdat euthanasie nu eenmaal inhoudt dat

de patiënt er zelf om vraagt.

"Wat niet betekent dat het niet bestaat. Er zijn gevallen van erg jonge kinderen, pasgeborenen met een ongeneeslijke ziekte, waarbij je je kunt afvragen of het niet beter is om hun lijden te stoppen. Of je zoiets in een wet kunt gieten, betwijfel ik. Maar het zijn dingen die gebeuren en problemen die zich stellen.

"In Nederland hebben ze het Groningenprotocol, een tekst met richtlijnen en criteria waarmee artsen de levensbeëindiging van pasgeborenen kunnen uitvoeren in geval van ondraaglijk en uitzichtloos lijden. Is zoiets ook de oplossing voor ons land? Misschien. Het blijft belangrijk om het debat te voeren en de problemen eerlijk aan te kaarten."

Jutte Van der Werff Ten Bosch

Pediatrische oncoloog, UZ Brussel, VUB

"Ik blijf het jammer vinden dat ouders een vetorecht krijgen. Euthanasie bij minderjarigen zal volgens de uitbreiding van de wet mogelijk zijn, mits toestemming van de ouders. Die extra voorwaarde tast naar mijn gevoel de kern van de euthanasiewet aan.

"Euthanasie houdt net in dat de patiënt er zelf om vraagt, zonder inmenging van derden. Zonder dat die onder druk staat of zonder dat iemand hem of haar op andere gedachten probeert te brengen. Dat de ouders van patiëntjes zo'n doorslaggevende stem krijgen, strookt niet met die visie.

"Volgens de wisselmeerderheid in de Senaatscommissie zullen artsen in de praktijk nooit euthanasie op een minderjarige uitvoeren zonder toestemming van de ouders. Ik kan me inderdaad voorstellen dat zoiets

Exact drie weken na de emotionele brief van zestien kinderartsen heeft de Senaatscommissie euthanasie voor minderjarigen goedgekeurd.

in de praktijk zelden tot nooit voorkomt. Maar in dit geval ben ik bang dat kinderen er niet zullen durven over te spreken omdat ze weten dat hun ouders het nooit zullen goedkeuren.

"Stel je voor: je bent levensbedreigend ziek. De kans dat je geneest is zo goed als onbestaande en de tijd die je rest zal pijnlijk zijn. Je toekomst is grauw en donker. Wil je dat of wil je liever dood zijn? Die vraag kan een kind zich stellen. En ik ben bang dat kinderen daar niet over zullen spreken omdat ze weten dat hun ouders hier faliekant tegen zijn.

"Het is niet omdat je die gedachten hebt, dat er meteen euthanasie volgt. Maar het is belangrijk om ze te kunnen uiten. Om uit je isolement te komen.

"Mijn kinderen weten dat ze voor zoiets bij mij terecht kunnen. Wat met kinderen uit een conservatief nest dat hier geen oren naar heeft? Ik vrees dat die hun mond gaan houden. Dat is jammer. Let wel, ik ben blij met de wet. Ook al is het een onvolmaakte wet. Het geeft artsen en patiënten tenminste een wettelijk kader."

Peter Deconinck

Gewezen kinderchirurg, UZ
Brussel, VUB

"Euthanasie laat toe om iemand uit zijn lijden te verlossen. Een beetje vroeger dan normaal. Vroeger dan het moment waarop het echt niet meer gaat en je morfine moet toedienen. Het is een gerechtvaardigde manier om met ondraaglijk lijden om te gaan.

"Sommigen blijven beweren dat kinderen niet de maturiteit hebben om hierover te beslissen. Dat hun hersenen niet volgroeid zijn, dat ze zulke kwesties niet kunnen beoordelen. Dat is onnozele prietpraat. Alle psychologen, psychiaters zijn ze het erover eens: die patiëntjes zijn absoluut matuur genoeg om zich te realiseren dat er niks meer aan te doen is en om

zich daarbij neer te leggen.

"Zelf vind ik het jammer dat ze psychisch ondraaglijk lijden uit de tekst hebben geschrappt. Nu kan euthanasie voor minderjarigen in geval van fysiek ondraaglijk lijden. Feit is dat het psychisch lijden vaak zwaarder doorweegt.

"'Tieners met liefdesverdriet zullen euthanasie kunnen plegen', is hun uitleg. Dat is nonsens natuurlijk. Euthanasie wordt nooit zomaar toegestaan omdat de patiënt het vraagt. Een dokter moet zijn toestemming geven.

"Van diepgelovige mensen kan ik begrijpen dat ze tegen euthanasie zijn. 'Alleen God kan het leven nemen, want hij heeft het gegeven.' Wie die redenering volgt, kan niet leven met levensbeëindiging. Ik begrijp dat.

"Niemand verplicht gelovigen om hieraan mee te werken, terwijl zij wel proberen om de wet voor iedereen tegen te houden. Zij willen hun visie en waarheden aan iedereen opdringen. Het is typisch voor godsdiensten om de vrijheden van andersdenkenden te beknotten. Maar de kinderen die lijden, moeten zelf beslissen wat ze willen."